

FAGLIGT INDSTIK

*Risikovurdering af et
kundeforhold: Hvad,
hvordan og hvorfor?*
Side 2 - 5

Hvad er en kaution
egentlig?
Side 6 - 11

Risikovurdering af et kundeforhold: Hvad, hvordan og hvorfor?

En lang række virksomheder – herunder revisorer og bogholdere – skal i deres daglige arbejde bruge tid og energi på at forholde sig til deres kunder med et sæt hvidvaskbriller på. Det betyder, at de skal kende deres kunder, og de skal være bevidste om den risiko, der er forbundet med den enkelte kunde. Men hvad betyder det egentlig? Og hvordan håndterer man det i praksis? Og hvorfor er det overhovedet vigtigt?

► Af specialkonsulent, Oliver Ghorbani, Erhvervsstyrelsen

Oliver Ghorbani
Specialkonsulent
Erhvervsstyrelsen

Erhvervsstyrelsen vil med en serie af to artikler sætte fokus på nogle af de centrale aspekter af kundekendingsprocedurerne, som er fastlagt i hvidvaskloven. Den første artikel, som blev udgivet i december, omhandler vurderingen af en kundes formål og tilsigtede beskaffenhed. Denne artikel handler om betydningen af at foretage en risikovurdering af det enkelte kundeforhold. Artiklen vil søge at besvare nogle af de mest hyppige spørgsmål om, hvordan man gennemfører denne del af kundekendingsprocedurerne.

Risikovurderingen af hvert enkelt kundeforhold er afgørende for at identificere potentielle risici og sikre, at du som revisor eller bogholder er rustet til at imødegå og håndtere eventuelle risici for hvidvask og terrorfinansiering, der kan være tilknyttet et kundeforhold. Ved at forstå og vurdere risikoen forbundet med hvert kundeforhold, kan du skabe en solid basis for at implementere effektive foranstaltninger og procedurer, der ikke kun opfylder lovgivningsmæssige krav, men også er af afgørende betydning for at sikre sig mod at blive misbrugt til hvidvask eller terrorfinansiering.

Hvad er formålet med en risikovurdering af den enkelte kunde?

Det er afgørende, at du som revisor eller bogholder foretager en grundig risikovurdering af hvert enkelt kundeforhold for at sikre en tilstrækkelig og effektiv gennemførelse af kundekendingsprocedurer. Formålet med en risikovurdering er at skabe et solidt grundlag for din virksomheds forståelse af kundens potentielle involvering i hvidvask eller finansiering af terrorisme.

I hvidvaskloven angives der tre niveauer af risiko: *begrænset risiko*, *normal risiko* og *øget risiko*. Denne inddeling danner grundlaget for, hvordan din virksomhed tilpasser sine kundekendingsprocedurer for hvert enkelt kundeforhold.

“

Passende tidspunkter til at foretage en risikovurdering på ny omfatter forskellige situationer i kundeforholdet

I et kundeforhold med *normal risiko* skal du som revisor eller bogholder gennemføre de grundlæggende krav til kundekendingsprocedurer. I et kundeforhold med *begrænset risiko* kan der gennemføres mere lempede kundekendingsprocedurer. Med et lavere risikoniveau kan din virksomhed gennemføre mindre omfattende kontroller. På den anden side kræver kundeforhold med *øget risiko* en skærpet tilgang, hvor din virksomhed skal gennemføre mere dybdegående og omfattende kundekendingsprocedurer for at identificere eventuelle tegn på hvidvask og terrorfinansiering.

Hvornår skal man foretage en risikovurdering af kunden?

Du skal som revisor eller bogholder altid sørge for, at du ved etableringen af et nyt kundeforhold foretager en risikovurdering af kunden og derved fastlægger omfanget af de kundekendingsprocedurer, som skal gennemføres i det pågældende kundeforhold.

Risikovurderingen skal ligeledes foretages, når kundens relevante omstændigheder ændrer sig eller på passende tidspunkter. Dette sikrer, at din virksomhed til enhver tid er i stand til at identificere og håndtere potentielle risici forbundet med hvidvask og terrorfinansiering.

Passende tidspunkter til at foretage en risikovurdering på ny omfatter forskellige situationer i kundeforholdet. Dette kan eksempelvis ske ved udarbejdelse af årsrapport, når kunden anmoder om en ny ydelse, eller hvis der er ændringer i leveringskanalen. Hvis kunden for eksempel pludselig ønsker al kommunikation skriftligt i

stedet for fysiske møder, skal du overveje, om det også kræver en revideret risikovurdering, da risikovurderingen skal tilpasses efter ændringerne i kommunikationsmønsteret.

Ændringer i en kundes relevante omstændigheder kan f.eks. være:

- Ændringer i ejer- og kontrolstrukturen
- Ændringer i kundens forretningsmodel (f.eks. eksport / import til et andet land)
- Ændringer i den eller de reelle ejeres bopæl – flytter den reelle ejer f.eks. til et andet land
- Kunden opretter en filial i et andet land – f.eks. til produktion af varer

Desuden bør du være opmærksom på opdateringer vedrørende nationale eller supranationale risikovurderinger, der kan have indflydelse på kundeforholdet og den tilhørende risikovurdering af kunden. Dette kan indebære temarapporter fra eksempelvis Hvidvasksekretariatet om nye former for svindel, eller hvis du i øvrigt bliver bekendt med nye former for svindel, som kunne have relevans for den ydelse, som du leverer for din kunde. Her kan det desuden anbefales at være tilmeldt Erhvervsstyrelsens nyhedsbrev vedrørende informationer om hvidvask og terrorfinansiering.

Hvordan skal man foretage en risikovurdering?

Risikovurderingen er todelt og omfatter identifikation af risikofaktorer samt en konkret vurdering af disse faktorer i henhold til det konkrete kundeforhold.

Ved udarbejdelsen af risikovurderingen skal du som minimum inddrage kundeforholdets formål, omfang, regelmæssighed og varighed samt hvidvasklovens bilag 2 og 3.

De enkelte risikofaktorer indebærer ikke i sig selv en begrænset eller øget risiko. Din virksomhed skal vurdere de enkelte risikofaktorer, og hvordan de påvirker det overordnede risikoniveau af det konkrete kundeforhold. Risikofaktorerne kan hver især isoleret set udgøre for eksempel en *begrænset* eller en *øget risiko*. Din virksomhed skal derfor forholde sig til de enkelte faktorer, og hvilken betydning de tilsammen udgør for kundens risikoprofil og den efterfølgende kundekendskabsprocedure.

Risikovurderingen skal inddrage 4 elementer: *formål, omfang, regelmæssighed og varighed*. Risikovurderingen skal starte med en analyse af kundens *formål* med at etablere kundeforholdet. Dette indebærer en forståelse af, hvorfor kunden ønsker at indgå i et

kundeforhold og de specifikke aktiviteter, som karakteriserer kundens forretningsmodel.

Eksempel 1:

En kunde, der driver en kiosk med tilknyttet spillevirksomhed, henvender sig med ønsket om at blive kunde. For at imødegå potentielle risici for hvidvask bør du implementere kundekendskabsprocedurer, der tager højde for, at risikoen for, at *spil* misbruges til hvidvask ifølge den nationale risikovurdering, er *betydelig*. Du skal endvidere vurdere, hvordan formålet med kundens ydelser i øvrigt hænger sammen med kundens forretningsmodel.

Eksempel 2:

Ønsker din kunde bistand med genoptagelse af en virksomhed under tvangsopløsning, skal du f.eks. vurdere baggrunden for oversendelsen af virksomheden til tvangsopløsning. Du skal herunder vurdere, om du ønsker at påtage dig de mulige risici, der vil være forbundet med arbejdet – eksempelvis ved berigtigelse af årsregnskab eller erklæring om selskabskapitalens tilstedeværelse.

Omfang samt *regelmæssighed* og *varighed* dækker over en vurdering af omfanget af aktiviteterne, som kundeforholdet indebærer. Ligeledes dækker det over omfanget af kontakten, som din virksomhed har med kunden samt kundeforholdets varighed. Det vil sige, at du skal vurdere de aktiver eller transaktioners størrelse, som du skal behandle; hvor mange ydelser du skal levere til kunden m.m.

“

Risikovurderingen af hvert enkelt kundeforhold er afgørende for at identificere potentielle risici

Omfang

Dette kan omfatte en vurdering af omfanget af de ydelser, som din virksomhed leverer til kunden, herunder hvor tæt et kendskab din virksomhed opnår til kunden på baggrund af arbejdet.

Regelmæssighed

Vurderingen af regelmæssighed kan omfatte en vurdering af, om, og hvor ofte, der sker løbende gennemgang af kundens bogføring, f.eks. til brug for opstilling af årsregnskab, indberetning af moms mv.

Varighed

Vurderingen af kundeforholdets varighed kan omfatte, om der er tale om et kundeforhold af kortere eller længere varighed.

I forbindelse med udarbejdelsen af risikovurderingen skal du udover inddragelse af de fire elementer også forholde dig til de risikofaktorer, som er beskrevet i hvidvasklovens bilag 2 og 3.

Bilag 2 omfatter risikofaktorer, som potentielt kan indebære en begrænset risiko. Bilag 3 omfatter risikofaktorer, som potentielt kan indebære en øget risiko. Risikofaktorerne oplyst i bilag 2 og 3, der skal inddrages i risikovurderingen, har blandt andet fokus på geografiske risikofaktorer og risikofaktorer i forbindelse med produkter, tjenesteydelser, transaktioner og leveringskanaler.

“

Risikovurderingen skal inddrage 4 elementer: formål, omfang, regelmæssighed og varighed

Vær opmærksom på, at bilag 2 og 3 ikke udgør en udtømmende liste over risikofaktorer. Der kan være andre relevante aspekter baseret på din virksomheds egne erfaringer samt risikofaktorer, der ikke nødvendigvis er specificeret i loven, men som kan påvirke den samlede risikovurdering.

Derudover skal risikofaktorerne nævnt i både bilag 2 og 3 kun vægtes i din risikovurdering, hvis de faktisk gør sig gældende og er relevante for det konkrete kundeforhold. Samtidig bør du tage højde for din virksomheds egne observationer og de nationale samt supranationale risikovurderinger for at sikre en grundig og præcis vurdering af de enkelte hvidvaskrisici.

Hvordan skal den nationale og den supranationale risikovurdering inddrages i risikovurderingen af det enkelte kundeforhold?

Du skal som revisor eller bogholder være opmærksom på betydningen af både den nationale og den supranationale risikovurdering i arbejdet med risikovurderingen af dine kundeforhold i henhold til hvidvaskloven. Risikovurderingerne identificerer, beskriver og vurderer risici relateret til hvidvask og terrorfinansiering.

I den nationale risikovurdering af hvidvask fremgår det, at risikoniveauerne kan variere mellem *begrænset*, *moderat*, *betydelig* og *høj*. På supranationalt niveau inddeler man risici i *mindre betydelig*, *moderat grad betydelig*, *betydelig* og *meget betydelig*. For at sikre overholdelse af hvidvasklovgivningen og effektivt imødegå risici, er det afgørende at integrere disse risikovurderinger i dine egne vurderinger af kundeforhold. Hvis din vurdering indebærer, at en kunde har en øget risiko, skal din virksomhed foretage skærpede kundekendskabsprocedurer. Hvis din vurdering medfører, at kunden har begrænset risiko, kan din virksomhed gennemføre lempede kundekendskabsprocedurer. Derudover kan der naturligvis være kunder med normal risiko. Virksomheden kan derfor have tre eller flere gradueringer af risiciene – det er blot vigtigt, at disse er begrundet.

Vurderingerne i den supranationale- og de nationale risikovurderinger skal inddrages for at kvalificere og underbygge risikovurderingen af det enkelte kundeforhold.

Det er værd at bemærke, at din virksomhed ikke nødvendigvis skal klassificere kunderne på samme måde som de nationale eller supranationale risikovurderinger. Dette giver dig mulighed for at foretage en individuel vurdering af hver kunde og tilpasse graden af kundekendskabsprocedurer i overensstemmelse hermed. Selvom en kundes branche er klassificeret som betydelig eller høj risiko i den nationale risikovurdering, behøver dette ikke automatisk afspejle virkeligheden for den enkelte kunde. Derfor er det afgørende at tage højde for yderligere relevante risikofaktorer i risikovurderingen.

“

Hvidvaskloven kræver, at revisorer og bogholdere gennemfører kundekendskabsprocedurer og udfører en individuel risikovurdering for hver kunde

I praksis indebærer dette, at selvom en branche er vurderet som værende af betydelig eller høj risiko i den nationale risikovurdering, kan din virksomhed stadig vurdere en specifik kunde i denne branche som værende af begrænset risiko. Det omvendte er også muligt, hvor en kunde kan anses for at have øget risiko, selvom vedkommendes branche ikke er identificeret som værende af øget

risiko i risikovurderingerne. Det er derfor afgørende at udføre en grundig og individuel vurdering af hvert kundeforhold for at sikre nøjagtighed og overholdelse af hvidvaskloven. Det er under alle omstændigheder vigtigt, at din risikovurdering af kunden som henholdsvis begrænset, normal eller øget risiko, er begrundet. Særligt hvis den afviger fra det, der fremgår af bilag 2 og 3 samt den supranationale og nationale risikovurdering.

Hvilken indflydelse har risikovurderingen på gennemførelsen af ens valgte kundekendingsprocedurer?

Det er vigtigt, at du som revisor eller bogholder altid kontrollerer kundens identitet. En risikovurdering kan derfor aldrig føre til, at der ikke indhentes identitetsoplysninger på den enkelte kunde. Det er derfor vigtigt i hvert enkelt kundeforhold at indhente identitetsoplysninger på kunden. Identitetsoplysningerne skal kontrolleres, kundens formål og tilsigtede beskaffenhed skal vurderes, der skal foretages en risikovurdering af kunden, ligesom der skal klargøres procedurer for den løbende overvågning af kundeforholdet. Ved kundeforhold med juridiske personer skal de reelle ejeres identitet ligeledes kontrolleres.

“

Det er nødvendigt at begrunde risikovurderingen ved at formulere en samlet konklusion

Det er vigtigt at bemærke, at risikovurderingen ikke betyder, at du kan fravige kravene til kundekendingsprocedurer i henhold til hvidvasklovens § 11. Tværtimod skal risikovurderingen fungere som grundlaget for at bestemme omfanget af kundekendingsprocedurerne for at imødegå den identificerede risiko. Med andre ord skal risikovurderingen være retningsgivende for, om der skal implementeres yderligere foranstaltninger eller eventuelt færre

foranstaltninger, afhængigt af om den enkelte kunde vurderes at udgøre en begrænset, normal eller øget risiko.

Skal man dokumentere, at der er foretaget en risikovurdering af kunden?

Du skal som revisor eller bogholder sikre, at du ikke kun foretager en risikovurdering af dine kunder, men også dokumenterer denne proces korrekt i overensstemmelse med lovgivningen. Hvidvaskloven kræver, at revisorer og bogholdere gennemfører kundekendingsprocedurer og udfører en individuel risikovurdering for hver kunde. At kunne dokumentere denne risikovurdering er afgørende for at opfylde lovens krav og sikre, at din virksomhed har et solidt grundlag for gennemførelsen af kundekendingsprocedurerne.

Det er ikke tilstrækkeligt blot at angive en kunde i en risikokategori, begrænset, normal eller øget risiko. Det er nødvendigt at begrunde risikovurderingen ved at formulere en samlet konklusion. Denne konklusion skal tydeligt fremgå af dokumentationen og bidrage til at belyse de overvejelser og analyser, der ligger til grund for din vurdering af kundens risikoprofil.

Ifølge hvidvasklovens § 30 er der også et krav om opbevaring af dokumentationen. Alle relevante dokumenter, oplysninger og notater indhentet i forbindelse med en kundesag skal opbevares på kundesagen. Denne opbevaringspligt strækker sig over minimum 5 år efter afslutningen af kundeforholdet. Personoplysninger indhentet i relation til en kundesag skal slettes 5 år efter kundeforholdets ophør. Det er afgørende at være opmærksom på denne forpligtelse og sikre, at alle relevante oplysninger er tilgængelige.

Hvad er en kaution egentlig?

Forskellige kautionsformer, rækkevidde, bortfald og anden praktisk håndtering

► Af partner, advokat (H) Andreas Kærsgaard Mylin og partner, advokat (H) René Møller-Olsen, begge Holst, Advokater (Aarhus og København)

Andreas Kærsgaard Mylin
Advokat
Holst

René Møller-Olsen
Advokat
Holst

Introduktion og terminologi

En kaution udtrykker grundlæggende forpligtelsen for kautionisten til at holde en kreditor fri for tab i relation til kreditors fordring mod hovedskyldner.

Denne forpligtelse kan i *vidt* omfang variere alt efter hvilken fordring, der er tale om, hvilken kautionsforpligtelse, der er stillet, og hvordan hovedskyldneren- og kautionistens økonomiske situation forholder sig.

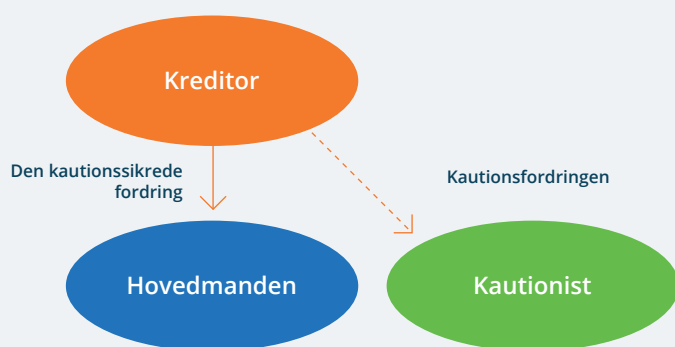
Fælles for kautionsforhold er, at det altid omfatter (minimum) tre parter:

- Hovedmanden (hovedskyldneren)
- Kautionisten
- Kreditor

Kreditors fordring på hovedmanden kaldes oftest for den *kautionssikrede fordring*, mens kreditors fordring på kautionisten oftest kaldes *kautionsfordringen*.

Af hensyn til overskuelighed, anvendelighed og kautionsrettens generelle kompleksitet benyttes denne terminologi således også i denne artikel.

Et almindeligt kautionsforhold illustreres typisk på følgende måde:

Kautionsretten i Danmark er kendetegnet ved, at den i overvejende grad er baseret på de almindelige regler om aftalefrihed, hvorfor man altså hovedsageligt befinder sig på ulovreguleret område, når man beskæftiger sig med kautionsret. Man finder dog en vis regulering i lov om finansiel virksomhed (pengeinstitutter), særligt hvis der er tale om kaution i forbrugerforhold (det vil sige en kaution, der *ikke* indgår i en erhvervsmæssig relation mellem hovedmanden og kautionisten).

Hvordan optræder kaution?

Kaution – en art solidarisk hæftelse

Et solidarisk skyldforhold indebærer, at flere skyldnere hæfter solidarisk for en fordring. Kreditor kan derfor kræve sin fordring indfriet fra alle skyldnerne i det solidariske skyldforhold. Et kautionsforhold er også et solidarisk skyldforhold med den grundlæggende forskel, at det er hovedmanden, der først og fremmest hæfter for fordringen. Kreditor kan derfor ikke – i modsætning til en almindelig solidarisk hæftelse – blot pege på kautionisten for at indfri fordringen. Det *tidligste* tidspunkt, hvor kreditor kan afkræve betaling fra kautionisten, er således, når hovedmanden har misligholdt sin forpligtelse.

“

Et solidarisk skyldforhold indebærer, at flere skyldnere hæfter solidarisk for en fordring

Det diskuteres jævnligt i teorien, om man kan betegne kautionistens hæftelse som subsidiær til hovedmandens hæftelse. Der er imidlertid overvejende enighed om, at denne betegnelse ikke er fuldstændig præcis. En subsidiær hæftelse indebærer, at det de facto ikke har været muligt for kreditor at få betaling fra den primære skyldner. Som det dog vil ses senere i denne artikel, indtræder selvskyldnerkautionistens forpligtelse allerede, når hovedmanden har *misligholdt* sin forpligtelse. En selvskyldnerkaution kan altså næppe karakteriseres som en subsidiær hæftelse, da det *ikke* er en forudsætning for betalingsforpligtelsen, at hovedmandens betalingsudygtighed er godtgjort.

Realydelser og pengeydelse

Når tankerne henledes på kaution, vil det mest oplagt være et spørgsmål om hæftelse for en *pengeydelse*. Der vil således typisk være tale om en sikkerhed for et lån, en kassekredit eller et andet lignende gældsforhold mellem hovedmanden og kreditor. Der kan imidlertid også stilles kaution for hovedmandens forpligtelse til at levere en *realydelse*. Som udgangspunkt vil kautionisten dog ikke i et sådant tilfælde være forpligtet til at levere den samme ydelse som hovedmanden (naturalopfyldelse). Kautionsforpligtelsen vil da i stedet indebære erstatning for kreditors tab som konsekvens af hovedmandens misligholdelse af realydelsen.

Kautionsformerne

Der findes en række forskellige former for kautioner, der alle har særegne træk. Det er derfor ofte hensigtsmæssigt at inddele kautionsformerne i to overordnede grupper, der adskilles af 1) *hvad* kautionen står til sikkerhed for, og 2) *hvornår* ydelsestidspunktet for kautionsforpligtelsen indtræder.

Den første gruppe omfatter: Fuldstændig kaution, alskyldskautions, begrænset kaution, brøkdelskaution delkaution, efterkaution og kontrakautions.

Den anden gruppe omfatter: Selvskyldnerkaution, simpel kaution og tabskaution.

Gruppe 1

Kautionisten vil jævnligt bestræbe sig på at begrænse kautionsforpligtelsen i større eller mindre omfang. I praksis vil dette ofte tage sig ud som en klausul i kautionsaftalen, der eksempelvis begrænser kautionens genstand eller en betingelse, der beløbsbegrænser den maksimale hæftelse, som kautionisten vil indestå for.

Denne klausul kan eksempelvis formuleres med henvisning til en bestemt kautionsform, der i sig selv angiver, hvad kautionen skal stå til sikkerhed for:

Fuldstændig kaution

Hvis kautionsaftalen indeholder en klausul, hvori kautionisten påtager sig en fuldstændig kautionsforpligtelse betyder det, at kautionisten hæfter med lige så meget, som hovedmanden hæfter for. Det vil altså sige, at kautionsfordringen og den kautions sikrede fordring udgør den samme størrelse.

Alskyldskautions

En alskyldskautions er som udgangspunkt mere byrdefuld for kautionisten end den fuldstændige kaution. En alskyldskautions indebærer nemlig, at kautionisten hæfter for alt, hvad hovedmanden måtte komme til at skyldte kreditor.

Ved at hæfte for *alt*, hvad hovedmanden *måtte* komme til at skyldte kreditor (alskyldskautions) forstås, at kautionistens hæftelse ikke er begrænset til en eller flere på forhånd aftalte fordringer mellem hovedmanden og kreditor. I stedet vil en alskyldskautions betyde, at også fordringer, som ikke var kendte på tidspunktet for kautionsaftalen, principielt vil kunne omfattes af kautionistens hæftelse. Der stilles i teorien spørgsmålstejn ved, om en alskyldskautions uden en beløbsbegrænsning vil være en gyldig (kautions)aftale. En sådan af-

tale ville nemlig indebære, at kautionisten de facto ville hæfte med hele sin formue for et udefineret antal fordringer.

En alskyldskautions kan – og *skal* muligvis for at opnå aftale- og kautionsretlig gyldighed – undergives nogle begrænsninger. Det kan eksempelvis ske ved angivelse af en maksimal ramme, som kautionisten indestår for, idet dette dog vil medføre, at kautionsforpligtelsen på visse punkter vil minde om en begrænset kaution, jf. lige nedenfor.

Begrænset kaution og brøkdelskaution

Såfremt kautionisten ikke har et ønske om at påtage sig en fuldstændig kautionsforpligtelse (eller en alskyldskautions), kan man i stedet aftale en begrænset kaution.

Typisk beskrives en begrænset kaution som et tilfælde, hvor kautionisten hæfter *for* mere end han hæfter *med*. Med andre ord kan *kautionsfordringen* eksempelvis være kr. 300.000, mens den *kautions sikrede* fordring er på kr. 600.000. I et sådant tilfælde kan kreditor kun afkræve kautionisten hæftelsesbeløbet på kr. 300.000, selv om hovedmanden slet ikke kan indfri noget af sin gæld til kreditor.

En begrænset kaution kan tage sig ud på forskellige måder. Det kan nemlig også aftales, at kautionisten hæfter for en brøkdel af den kautions sikrede fordrings *hovedstol* uden, at der angives et decideret beløb.

Denne form for brøkdelsangivelse må ikke forveksles med en *brøkdelskaution*, hvor kautionisten alene hæfter for en bestemt brøkdel af den til enhver tid værende *restgæld*.

En væsentlig – og ganske central pointe – om begrænsede kautionsforpligtelser er, hvordan denne opfører sig i forhold til hovedmandens eventuelle konkurs. Så længe den kautions sikrede fordring er større end kautionsfordringen, vil kautionistens afdrag betragtes som afdrag på den kautions sikrede fordring. Sagt på en anden måde, så afskrives kautionistens afdrag i disse tilfælde på det, han hæfter *for* – og altså ikke det han hæfter *med*.

Når hovedmanden går konkurs, har dette princip (sammenholdt med konkurslovens § 47) den afledte betydning, at kautionistens dividenderet *viger* for kreditors fulde anmeldelses- og dividenderet i den konkursramte hovedmand. Kautionisten modtager således *kun* dividende i det omfang, at kreditor er blevet fuldt indfriet på sin fulde fordring mod hovedmanden.

Delkaution

Hvis der i kautionsaftalen indskrives en delkaution, betyder det, at kautionisten hæfter for en på forhånd angivet *bestemt del* af den kautions sikrede fordring. En delkaution er altså også en måde, hvorpå kautionistens hæftelse kan begrænses.

Forskellen fra den begrænsede kaution kan navnlig demonstreres ved, at en delkaution er udtryk for en fuldstændig kaution for en *del* af en fordring, mens den begrænsede kaution omvendt er en *delvis* kaution for *hele* fordringen. Det kan illustreres ved, at delkautionen ofte vil indebære, at det på forhånd er aftalt, at kautionen eksempelvis skal hæfte for *de* kr. 300.000, som skal afdrages først på en gæld på kr. 600.000.

Delkautionen adskiller sig også mærkbart fra den begrænsede kautionsforpligtelse i relation til hovedmandens konkurs. Såfremt delkautionisten indfrier sin kautionsforpligtelse (eksempelvis de kr. 300.000) over for kreditor, vil delkautionisten overtage kreditors rettigheder for så vidt angår denne del af fordringen. Konkret har det den betydning, at delkautionisten – i modsætning til den begrænsede kautionist – vil kunne anmelde sin delfordring (regreskravet på kr. 300.000) og modtage dividende fra den konkursramte hovedmands bo.

Efterkaution og kontrakaution

Til sidst i gruppe 1 findes kautionsformerne efterkaution og kontrakaution. Efterkautionistens forpligtelse er udtryk for en yderligere sikkerhed for kreditor, idet efterkautionen først bliver aktuel, når end ikke hovedkautionisten kan betale kreditor.

Idet en efterkaution i sig selv ikke udtrykker andet end, at hæftelsen er subsidiær i forhold til hovedkautionistens hæftelse, vil en efterkaution i sagens natur ofte være angivet som *mere* end blot en efterkaution. Efterkaution er undergivet de samme regler og principper som en almindelig hovedkautionsforpligtelse, hvorfor en efterkaution også bør angives som eksempelvis en selvskyldnerkaution, begrænset kaution osv.

En kontrakaution indebærer, at kontrakautionistens hæftelse udgør det beløb, som hovedkautionisten har måtte betale til kreditor. I modsætning til de øvrige kautionsformer er en kontrakaution altså ikke udtryk for en sikkerhed for kreditor, men derimod en sikkerhed for hovedkautionisten.

“

I modsætning til de øvrige kautionsformer er en kontrakaution altså ikke udtryk for en sikkerhed for kreditor

Gruppe 2

Hvor det med gruppe 1 er beskrevet, *hvad* kautionsforpligtelsen indebærer, så udtrykker gruppe 2 således, *hvornår* kautionsforpligtelsen indtræder. Tidspunktet, hvor kreditor kan afkræve kautionisten sin hæftelse, kaldes ydelsestidspunktet.

På tværs af de forskellige kautioner, kan der opstilles den grundlæggende betingelse for ydelsestidspunktets indtræden, at den kautionssikrede fordring skal være misligholdt og retskraftig (gyldig).

Selvskyldnerkaution

Når hovedmanden misligholder sin kautionssikrede hovedfordring, indtræder ydelsestidspunktet som udgangspunkt for selvskyldnerkautionisten.

Ydelsestidspunktet kan – afhængig af aftalen mellem hovedmanden og kreditor – forskydes lidt ud i fremtiden. Det er nemlig således, at hvis der ikke i denne aftale er fastsat et forfaldstidspunkt for den kautionssikrede fordring, indtræder ydelsestidspunktet først, når kreditor har fremsat påkrav over for selvskyldnerkautionisten. Hvis der omvendt er aftalt et forfaldstidspunkt, kan der ikke

opstilles en betingelse om, at kreditor skal fremsætte et påkrav til kautionisten.

I aftalesammenhæng fremstår det oftest klart, om der er tale om en selvskyldnerkaution. Kautionsdokumentet vil nemlig typisk underskrives som "selvskyldnerkautionist" eller "selvskyldner". Såfremt dette ikke er tilfældet, vil formuleringer, der angiver indeståelse for "betaling på forfaldstidspunktet", "rettidig betaling" m.v. indikere, at der er tale om en selvskyldnerkaution. Når der opstår tvivl om kautionsforpligtelsen, afgøres indholdet ud fra almindelige principper om aftalefortolkning.

Retsplejelovens § 478, stk. 1, nr. 5, foreskriver, at der kan foretages udlæg på grundlag af et gældsbeleg. Deri ligger således også, at et selvstændigt kautionsdokument *ikke* kan danne grundlag for tvangsfuldbyrdelse, da kautionsforpligtelsen her er udtryk for en betinget fordring, hvilket Vestre Landsret har fastslået i en dom fra 1964 (U.1964.360V).

Det følger imidlertid af retsplejelovens § 478, stk. 4, at der derimod *kan* foretages udlæg hos en selvskyldnerkautionist, der ved *påtegning* hæfter på f.eks. et gældsbeleg eller et udenretligt skriftligt forlig, forudsat at det udtrykkeligt er aftalt, at dokumentet kan tjene som fuldbyrdelsesgrundlag.

En "løs" kautionserklæring kan ikke danne grundlag for udlæg, og i disse tilfælde (samt i øvrige tilfælde, hvor tvangsfuldbyrdelse ikke kan ske efter retsplejelovens § 478, stk. 4) vil man da være nødsaget til at opnå endelig dom over kautionisten eller indgå et frivilligt forlig, før tvangsfuldbyrdelse vil kunne ske (forudsat at det ikke strider mod forligsvilkår).

Den selvskyldnerkautionist, der har indfriet kreditor, kan som udgangspunkt herefter foretage udlæg hos hovedmanden.

Det hænder, at kreditors fordring både er sikret ved selvskyldnerkaution og ved pant. Kreditor har i disse tilfælde valgfrihed med hensyn til, hvilken sikkerhed han vil søge sig indfriet i. Dette forudsætter naturligvis, at der ikke følger begrænsninger med hensyn til valgfriheden i de relevante sikkerhedsaftaler- og kautionsdokumenter.

Simpel kaution

Hvis parterne i en kautionsaftale er blevet enige om, at kautionisten skal være en simpel kautionist, medfører dette, at ydelsestidspunktet vil indtræde, når hovedmanden har misligholdt den kautionssikrede fordring, og (i modsætning til selvskyldnerkaution) når det er godtgjort, at hovedmanden ikke kan betale (udtømmende retsforfølgning). Med andre ord indebærer denne forskel, at der ved simpel kaution kun hæftes for hovedmandens solvens, mens der ved selvskyldnerkaution hæftes for hovedmandens rettidige opfyldelse af sin forpligtelse.

Der er derfor næppe tvivl om, at den simple kaution er den *mindst* byrdefulde for kautionisten, hvilket muligvis også forklarer, hvorfor en simpel kaution er det deklaratoriske udgangspunkt (dvs. hvis ikke andet er aftalt). I teorien er det dog tvivlsomt, om dette udgangspunkt også er gældende, hvis kautionisten indestår for andet end pengeydelse, hvorfor man derfor bør være opmærksom, hvis

man kautionerer for en rekyldelse uden nærmere aftale om kautionsforpligtelsens indhold.

Det kan skabe usikkerhed, hvornår det må anses for godt gjort, at hovedmanden ikke kan betale – særligt, hvis hovedmanden end ikke vil erkende sin betalingsudygtighed. I mangel på erkendelse fra hovedmanden selv vil forgæves fogedforretning eller anden retsforfølgning kunne tages til indtægt for, at hovedmanden ikke kan betale. Kreditor må i praksis – også for at aktivere den simple kautionists ydelsestid – have udnyttet eventuelle modregningsadgange eller pantesikkerhed, der er stillet af hovedmanden. Den simple kautionist må dog omvendt tåle, at kreditor kan afskrive eventuelle afdrag fra hovedmanden på den usikrede del af gælden.

Det antages, at en påbegyndt konkursbehandling af hovedmanden *ikke* kan være udtryk for, at hovedmanden ikke kan betale. Det kan da overvejes, om det er muligt at indhente en erklæring fra kurator om, at der ikke forventes dividende til krav efter konkurslovens § 97 (eller i øvrigt en forventet lav dividendeprocent) – og om dette vil være tilstrækkeligt grundlag for at lade ydelsestiden på en simpel kaution indtræde. Alternativt må kreditor afvente konkursboets afslutning.

Tabskaution

I samme boldgade som simpel kaution finder man tabskaution, der kun indebærer en hæftelse for det tab, som kreditor måtte lide. Også ved tabskaution gælder det naturligt nok, at ydelsestidspunktet først indtræder, når kreditor har foretaget udtømmende retsforfølgning mod hovedmanden. Tabskautionen indeholder imidlertid den afgørende forskel fra simpel kaution, at tabskautionisten kun kan afkræves det beløb, der resterer efter, at eventuelle øvrige pantesikkerheder er realiseret, og andre kautionsforpligtelser er inddrevet.

Regres mod hovedskyldner

Et kautionsforhold er, som tidligere fremhævet, en form for solidarisk hæftelse. I klassisk forstand medfører det, at en kreditor kan vælge mellem de solidarisk hæftende skyldnere i forhold til hos hvem, en fordring inddrives. Det er derfor klart, at man også på den baggrund må anerkende regreskrav mellem de solidarisk hæftende skyldnere, da tabet ellers ville placere sig noget tilfældigt (nemlig hos den, som kreditor valgte til at indfri fordringen).

Det samme gør sig gældende i forholdet mellem hovedmanden og kautionisten, hvor kautionisten som udgangspunkt har et regreskrav mod hovedmanden, hvis kautionisten indfrieder den kautions-sikrede fordring. Hovedmanden er som bekendt den reelle skyldner, og det forekommer derfor naturligt og rimeligt, at der generelt anerkendes et regreskrav mod hovedmanden.

I almindelighed vil regreskravet hvile på, at kautionisten – ved indfrielse af den kautions-sikrede fordring – subrogerer (indtræder) i kreditors retsstilling (krav) mod hovedmanden. Dette gælder som udgangspunkt også for de eventuelle øvrige sikkerhedsrettigheder, der følger med kreditors fordring på hovedmanden.

Regreskravet mod hovedmanden kan overordnet støttes på forskellige synspunkter, herunder navnlig regres efter 1) et indtræ-

delsessynspunkt (subrogation som nævnt ovenfor) og 2) et aftalegrundlag.

Indtrædelsessynspunktet (1) indebærer i ordets forstand, at kautionisten indtræder i kreditors sted. Det er dog vigtigt at påpege, at kautionisten ikke kan opnå bedre ret end kreditor, når der opnås regres gennem indtrædelsessynspunktet. Det vil eksempelvis sige, at kautionisten kun vil kunne gøre (regres)kravet gældende mod hovedmanden, hvis denne reelt var forpligtet over for kreditor ved en retskraftig (gyldig) fordring.

Hovedmandens indsigelser mod kreditor vil således kunne gøres gældende over for kautionisten. Dette princip gælder også selvom kautionisten var i god tro, da han indfriede kautionsfordringen. Princippet gælder selv i det tilfælde, hvor der er udstedt et omsætningsgælds-brev for den pågældende kautions-sikrede fordring, da kautionisten – fordi denne ikke er en omsætningserhverver – ikke kan fortrænge hovedmandens indsigelser.

Såfremt kautionisten kun delvist frigør hovedmanden, kan kautionistens regreskrav, naturligt nok, ikke overstige den delvise frigørelse. I praksis vil et delvist afdrag fra kautionisten dog ofte medføre, at kreditor fortsat kan gøre den fulde fordring gældende mod hovedmanden, hvis denne er taget under konkursbehandling, jf. konkurslovens § 47 (fuld anmeldelsesret).

Et regreskrav, der støttes på et aftalegrundlag (2), indeholder en række forskelle fra regreskrav efter subrogation (indtrædelse). Det antages dog, at en kautionist, der har påtaget sig en kautionsforpligtelse efter aftale *både* kan støtte sit regreskrav på subrogations-synspunktet *og* på selve aftalen.

Idet et regreskrav, der støttes på en aftale mellem kautionisten og hovedmanden, netop hviler på *denne* aftale, vil kautionisten efter omstændighederne kunne gøres regreskravet gældende, selvom den kautions-sikrede fordring ikke var retskraftig (gyldig). Der medfølger således en væsentlig fordel for kautionisten, når dennes forpligtelse baseres på en aftale med hovedmanden. Kautionisten bør dog i disse tilfælde være opmærksom på, at regreskravet kan bortfalde, hvis kautionisten indfrieder kautionsfordringen velvidende om, at hovedmanden har indsigelser mod kreditor. Dette følger således af en dom fra Vestre Landsret fra 1984 (U.1984.995V).

Dette giver også anledning til at overveje fremgangsmåden, når forfaldstiden for fordringerne nærmer sig. Det er eksempelvis tvivlsomt, om kautionisten kan bevare sit regreskrav, hvis han efter forfaldstiden indfrieder kautionsfordringen uden at rette henvendelse til hovedmanden. Hvem påhviler ansvaret for at afklare, om der er indsigelser mod kreditor? Spørgsmålet må nok anses for uafklaret, men mest taler i retning af, at kautionisten formentlig bør rette henvendelse til hovedmanden, hvis kautionisten vil være sikker på at bevare sit regreskrav.

Indtræden i sikkerhedsrettigheder

Når kautionisten har indfriedt kautionsfordringen, vil denne almindeligvis også indtræde i de øvrige sikkerhedsrettigheder mod hovedmanden. Vestre Landsret har i en afgørelse fra 1996 (U.1996.321V) antaget, at en kautionist var indtrådt i en livsforsikring, der var pant-

sat af hovedmanden – også selvom kautionisten ikke var bekendt med sikkerheden. Landsretten bemærkede i dommen følgende:

”Bestemmelsen kan derfor ikke antages at afskære appellanten (= kautionisten) fra i overensstemmelse med almindelige kautionsretlige regler at indtræde i sikkerheden i en situation som den foreliggende, hvor forsikringspoliceen er håndpantet til sikkerhed for enhver forpligtelse, som låntageren måtte få overfor banken. Dette må også gælde, selv om sikkerheden ikke var stillet, da appellanten påtog sig kautionsforpligtelsen, og uanset om appellanten havde en forventning om, at der var en sikkerhed, som hun eventuelt kunne indtræde i.”

I en anden dom fra Østre Landsret fra 2006 (U.2006.52Ø), kom Landsretten i en sag, der handlede om en kautionists indfrielse af et 1. prioritetspantebrev i en ejendom, frem til, at kautionisten indtrådte i denne panterettighed. Der skete derfor omvendt ikke oprykning for de efterstående panthavere (på trods af, at pantet jo egentlig var blevet indfriet).

Kaution som alternativ til pant

Såvel kaution som pant gør det muligt for en skyldner at stille sikkerhed over for kreditor. Mens kaution kan betegnes som en *personel sikkerhed*, kan pant betegnes som en *reel sikkerhed*. Formålet med både pant og kaution er således at tildele kreditor en yderligere sikkerhed for det tilfælde, at skyldneren ikke kan opfylde sin forpligtelse.

Den umiddelbare og nærliggende fordel ved pant (fremfor kaution) udspringer af den reelle sikkerhed, hvor kreditor kan søge sig fyldestgjort i det pantsatte aktiv. Kreditors risiko for at lide tab som følge af skyldnerens manglende betalingsevne forekommer derfor – alt andet lige og som udgangspunkt – større ved kaution, idet tabsrisikoen ved kaution alene hviler på skyldnerens og kautionistens personlige betalingsevne. En panteret medfører derimod, at kreditor (panthaver) først lider tab i det tilfælde, at panteaktivets værdi ikke kan dække gælden.

Til forskel fra kaution kan et pant både stilles af skyldneren selv og af tredjemand. Tredjemandspant er i mange tilfælde omfattet af de samme regler, grundsætninger og principper som kautionsretten, hvorfor der med dette afsnit i større omfang fokuseres på de tilfælde, hvor pantet er stillet af skyldneren selv.

I spørgsmålet om, hvilken sikkerhedsstillelse (kaution vs. pant), der i en given situation bør anvendes, kan man gøre sig en række overvejelser.

Når kreditor får sikkerhed i form af *kaution*, indebærer det, at kreditor kan kræve fordringen indfriet af kautionisten, når ydelsestiden er kommet. Denne rettighed påvirkes som udgangspunkt ikke af øvrige kreditors stilling og krav mod skyldneren (hovedmanden ved kaution) eller kautionisten. Med andre ord skal kreditor ikke iagttage en sikringsakt for at opnå beskyttelse mod skyldnerens øvrige kreditorer – hvorfor kautionsfordringen derved umiddelbart kan gøres gældende over for kautionisten.

En *panthavers* retstilling afhænger derimod af, om kreditor opnår fortrinsret til det pantsatte aktivs værdi. Panthavers økonomiske stilling er således direkte afhængig af, om dennes ret ikke fortræn-

ges af pantsætters øvrige kreditorer eller godtroende aftaleerhververe.

En sådan beskyttelse opnås gennem foretagelse af den relevante sikringsakt for det pågældende aktiv, som altså kan variere alt efter aktivtypen. Typisk udgøres sikringsakten enten af tinglysning, rådhedsberøvelse eller denunciation over for tredjemand. Netop i relation til kravet om sikringsakt, når det kommer til panterettigheder, findes således også en (potentiel) fordel ved kaution, idet sikringsakter i Danmark kan være ganske bekostelige. Dette gælder især panterettigheder, der skal tinglyses for at opnå beskyttelse mod retsforfølgning eller mod aftaler, der i god tro indgås med pantets ejer.

F.eks. er prisen for tinglysning af et virksomhedspant / fordringspant i Personbogen aktuelt 1,5% af hovedstolen med tillæg af en fast afgift på kr. 1.850. Tilsvarende koster det 1,45% af hovedstolen med tillæg af en fast afgift på kr. 1.825 at tinglyse et pantebrev i fast ejendom. Der ses således at være tilknyttet visse stiftelsesomkostninger, når der stilles sikkerhed i form af pant, hvor sikringsakten udgøres af tinglysning (hvilket er det mest almindelige).

Valget af sikkerhedsform vil således i vidt omfang afhænge af en lang række forhold, herunder hvilke og hvor mange aktiver en virksomhed eksempelvis ejer. En nystartet virksomhed, der endnu ikke har opbygget en større aktivmasse vil således næppe have held med at foreslå kreditor sikkerhed i et virksomhedspant. I sådanne start-up-tilfælde kan en kautionssikkerhed måske i stedet være det, der skaffer gældsfinansieringen, som for alvor skyder virksomheden i gang.

“

Mens kaution kan betegnes som en personel sikkerhed, kan pant betegnes som en reel sikkerhed.

En kaution kan på samme linje også betragtes som en supplerende sikkerhed, der kan bringes i spil i kombination med pantesikkerheder (f.eks. virksomhedspant eller fordringspant). For nærmere belysning af virksomhedspant, kan der henvises til artiklen ”Når en kunde pantsætter sin virksomhed – virksomhedspant i praksis” i Fagligt Indstik nr. 2 (FDR2023.2.FI.2).

Forældelse af kautionsforpligtelser

Forældelsesloven indrammer de danske regler om forældelse af fordringer – og loven regulerer således også forældelse af kautionsfordringer. Særligt for kautionsfordringer er det væsentligt at fremhæve forskellen mellem forældelsesfristernes *begyndelsestidspunkt* og forældelsesfristernes *længde*.

Begyndelsestidspunktet angiver det tidspunkt, hvor forældelsen regnes fra. Det følger af forældelseslovens § 2, stk. 1, at fristerne for forældelse skal regnes fra det tidligste tidspunkt, til hvilket fordringshaveren kunne kræve at få fordringen opfyldt. Med andre ord indebærer dette, at fristen sædvanligvis regnes fra fordringens forfaldstidspunkt. For kautionsfordringer betyder dette, at begyndelsestidspunktet vil variere afhængig af, hvilken kautionsform, der er tale om.

Det betyder, at det alene er en *selvskyldnerkaution*, der aktualiseres på tidspunktet for forfaldsdagen for den kautionssikrede fordring mellem hovedmanden og kreditor – og derfor medfører et begyndelsestidspunkt for kautionforsikringen på dette tidspunkt. Ved en *simpel kaution* antages det, at begyndelsestidspunktet må regnes fra det tidspunkt, hvor det kan godtgøres, at hovedmanden ikke kan betale, mens begyndelsestidspunktet for en *tabskaution* regnes fra tidspunktet, hvor tabet kan konstateres.

Der kan aktuelt desuden knyttes et par ord til forældelseslovens § 2, stk. 5, som bestemmer, at hvis kreditor kunne kræve opfyldelse på et tidligere tidspunkt end før det aftalte forfaldstidspunkt på grund af skyldnerens misligholdelse, så regnes forældelsesfristen alligevel fra det aftalte forfaldstidspunkt, hvis kreditor ikke udnytter muligheden til at kræve opfyldelse før aftalt forfald. I en dugfrisk dom fra Østre Landsret (U.2023.4854Ø), blev forældelseslovens § 2, stk. 5, behandlet i relation til en selvskyldnerkaution. Forældelsesfristens begyndelsestidspunkt for den kautionssikrede fordring var udskudt (fordi kreditor afstod fra at kræve opfyldelse før aftalt forfald), men spørgsmålet var om dette tilsvarende måtte medføre, at begyndelsestidspunktet for kautionsfordringen var udskudt. Landsretten (med dissens 2-1) kom frem til, at selvom forældelseslovens § 2, stk. 5, fandt anvendelse på hovedfordringen indebar dette ikke nødvendigvis, at dette også gjaldt kautionsfordringen. Ud fra betragtninger om, at forholdet mellem hovedmanden/kreditor og kreditor/kautionist – i den konkrete sag – hvilede på to forskellige aftalegrundlag, bemærkede flertallet, at kautionsaftalen ikke indeholdt bestemmelser, der talte for fravigelse af udgangspunktet i forældelseslovens § 2, stk. 1, hvorfor stk. 5, ikke fandt anvendelse i kautionsforholdet. På den baggrund var kautionsfordringen forældet.

Forældelseslovens almindelige regler om forældelsesfristens længde gælder også for kautionsfordringer, hvilket er fastslået i forældelseslovens § 11:

“Når en fordring er sikret ved kaution, bestemmes forældelsesfristen over for kautionisten efter de regler, der gælder for forældelse af fordringen mod hovedskyldneren.”

Med dette forstås, at det er den kautionssikrede fordring, der bestemmer forældelsesfristens længde for selve kautionsfordringen. Spørgsmålet var heftigt diskuteret i forbindelse med udarbejdelsen af den nugældende forældelseslov fra 2008, hvor et flertal i det lovforberedende udvalg fandt, at:

“Et flertal i udvalget (seks medlemmer) finder, at forældelsesfristen for en kreditors krav mod en kautionist på samme måde som efter gældende ret bør forældes efter de regler, der gælder for forældelse af kravet mod hovedskyldneren.”

Det vil indebære, at hvis kravet mod hovedskyldneren eksempelvis alene er undergivet en frist på 10 år, vil også kravet mod kautionisten være undergivet en frist på 10 år. [...]

Et mindretal (fem medlemmer) foreslår, at kautionskrav uanset forældelsesfristen for den kautionssikrede fordring undergives en forældelsesfrist på 3 år regnet fra forfaldstidspunktet.”

Det er således flertallets bemærkninger, der i dag er udtryk for gældende ret, jf. forældelseslovens § 11.

Kaution – set med revisors briller

I relation til kaution skal revisor i den praktiske verden blandt andet være opmærksom på:

- Fordelene og ulemperne ved de enkelte kautionsformer, idet der er stor forskel på, hvornår en kreditor kan gå til kautionisten med krav om betaling.
- Overvejelse af alternativer til kaution, herunder særligt pant, for afgræsning af risiko, personlig hæftelse m.v.
- Overvejelse af, om kaution skal ske i kombination med anden (pante)sikkerhed for risikospredning. De fleste professionelle långivere ses at anvende selvskyldnerkaution, hvorfor det – for at minimere kautionistens risiko for træk – med fordel kan overvejes, hvorvidt de konkrete omstændigheder muliggør, at der kan stilles anden *primær* sikkerhed, f.eks. pant. På denne måde vil kautionen først komme i spil, når den primære sikkerhed er realiseret, hvorfor kautionen reelt vil have karakter af en tabskaution.
- En kautionist har som udgangspunkt krav på at modtage en række oplysninger (hovedmandens seneste årsopgørelse, de seneste 3 lønsedler eller det seneste årsregnskab, hvis der kautioneres for en erhvervsdrivendes gæld) forud for indgåelse af kautionsaftale, såfremt kreditor er en finansiel virksomhed (pengeinstitutter), og såfremt kautionsaftalen er uden for erhvervsforhold (kaution, der ikke indgår i en erhvervsmæssig relation mellem hovedmanden og kautionisten). Herudover har kautionisten krav på at modtage en årlig skriftlig meddelelse om størrelsen af den gældspost, som kautionen er stillet til sikkerhed for (alene ved kaution uden for erhvervsforhold).
- En kaution er en eventualforpligtelse, som skal oplyses i en note i et årsregnskab (gælder alle regnskabsklasser).

Når det kommer til kaution og familierelationer skal det holdes for øje, at en række pengeinstitutter ikke længere “modtager” kautioner fra familiemedlemmer, som ikke har noget at gøre med det engagement, som kautionen skulle vedrøre. Typetilfældet er ægtefællen, som hverken er medejer af eller i øvrigt beskæftiget med virksomheden.

Slutteligt skal det nævnes, at kaution er et godt sikkerhedsinstrument, særligt som surrogat for eller supplement til pant overfor f.eks. et pengeinstitut. Herudover kan en virksomhed også overveje dets anvendelse overfor egne kunder, hvor kreditgivningsrisiko kan være betydelig, eller i den omvendte situation, hvor en væsentlig leverandør kræver sikkerhed for en løbende kreditgivning.

Det er dog altid en god idé at søge rådgivning omkring nærmere valg af kautionsform m.v., herunder i forbindelse med overvejelserne om inddragelse af koncernselskaber og / eller virksomhedsejer ved personlig kaution.

Bliv medlem af Foreningen Danske Revisorer og få store besparelser på værktøjer og rådgivning

FDR har indgået en række aftaler med leverandører. Aftalerne kan du se på vores hjemmeside eller i vores katalog, som kan rekvireres på sekretariatet eller fås på vores kurser.

Vi anbefaler, at du gør brug af de aftaler, som foreningen har indgået, og derved får kvalitet til en fornuftig pris.

Medlemskab af foreningen foregår via vores hjemmeside: www.fdr.dk.
Er du godkendt revisor, kan vi optage dig straks.

Driver du revisionsvirksomhed og ikke er godkendt revisor, skal du opfylde en række krav, der er gengivet på vores hjemmeside. Herefter skal du godkendes af foreningens optagelsesudvalg – det tager som regel 14 dage.

Foreningen
Danske
Revisorer